

Lajmëtari i Radio Marisë

Shkurt 2012

Viti IV, Nr. 2

Në këtë numër do të lexoni

Ta shpallim Ungjillin
falas 2

Shpallim Ungjillin
(vazhdim nga numri
i kaluar) 3

Lajmëtari i Radio Marisë
është organ i
Shoqatës Radio Maria.

Tiranë

Rr. Papa Gjon Pali II, Nr. 4
Fushë Kërçik, Babrru, Paskuqan
Tiranë, Shqipëri
+355 4 2 346 346

Shkodër

Sheshi Papa Gjon Pali II
Shkodër, Shqipëri
+355 22 24 08 52

Lezhë

Sheshi Besëlidhja
Lezhë, Shqipëri
+355 215 24 970

E-mail: info@alb.radiomaria.org

Përgjegjës

Don Prekë Lazraj

Radio Maria,
Hiri i Hyjit në shtëpinë tënde,
mund të dëgjohet në:

Rrëshen e rrethina

FM 100.7 MHz

Tiranë, Durrës, Kavajë, Berat

FM 91.4 MHz

Shkodër, Podgoricë, Ulqin

FM 102.2 MHz

Lezhë, Laç të Kurbinit, Mamurras

FM 89.6 MHz;

Pukë, Fushë Arrëz, Tropojë,

Kukës dhe Kosovë

FM 90.0 MHz

www.radiomaria.al

KOHA E KRESHMËVE

Të dashur miq, derisa dëshirojmë të flasim për kohën e Kreshmëve, na duhet të shikojmë shumë më larg, duhet të shikojmë në festën e të gjitha fitoreve, që është festa e Pashkëve. Shën Pali thotë se Pashkët janë festa më e madhe, sepse pa ringjallje feja jonë do të ishte pa kuptim, pa kuptim do të ishte edhe shpresa jonë. Ne kremtojmë festën e fitores së Jetës mbi vdekjen, e jeta është dhurata më e madhe që kemi, dhuratë që nuk ka çmim, edhe atëherë kur mban brenda vuajtje dhe kufizime. Pikërisht për këtë gjë nuk është gjithmonë e lehtë të shihet vlera e kësaj dhurate, dhe nuk është për t'u habitur aspak që ndonjëherë jetën tonë e shohim në mënyrë aq sipërfaqësore, si diçka që kuptohet vetvetiu, pra harrojmë se ajo është dhurata më e madhe që e ka burimin në dashurinë e Hyjit. Njeriu i ballafaquar me të vërtetën e vdekjes, pleqërisë, sëmundjes dhe vuajtjes, mund ta shohë kuptimin e vërtetë të jetës vetëm duke shikuar perspektivën e ringjalljes. Në qoftë se nuk e shohim jetën në atë mënyrë dhe në këtë perspektivë, që përmban në vetvete përjetësinë, do të thotë ta shndërrosh jetën në diçka që nuk ka kuptim, dhe ngjarjet e jetës t'i arsyetosh me rastësi.

Përvoja personale e krishterë e ringjalljes e mbush njeriun me forcën e fesë dhe besimtari, me anë të kësaj force, shndërrohet në dëshmitar që shndërron nga drita e ringjalljes së Jezu Krishtit dhe i jep kuptim jetës së tij. Prandaj, është e nevojshme që në fillimin e Kreshmëve, gjatë gjithë jetës sonë, të na shndërron fuqia e Ringjalljes së Krishtit, të vetëdijshëm se pa praninë e kësaj fuqie nuk mund të ketë jetë të krishterë në ne. Për këtë arsye, koha e Kreshmëve, në mënyrë të veçantë, e thërret secilin prej nesh që të bëhemi çdo ditë e më shumë të ngjashëm me Krishtin, duke i

përjetuar misteret e bashkimit tonë me Zotin në sakramente, e sidomos në sakramentin e pajtimit, dhe në Eukaristi, duke kremtuar në mënyrë të veçantë ditën e Zotit, të dielën. Në këtë mënyrë, edhe gjatë kohës së Kreshmëve, Kisha shijon frytet e ringjalljes dhe e ka pengun e jetës së amshuar. Mirëpo, Kisha është nënë dhe si çdo nënë e kujdesshme, edhe pse në mënyrë të veçantë kremton Pashkët, ajo na thotë se na nevojitet përgatitja në mënyrë shpirtërore për këtë ngjarje të Jetës. Prandaj, na e jep si dhuratë të gjithëve kohën e Kreshmëve.

Kjo kohë është kohë e hirit, kur secili njeri është i ftuar që, duke shikuar drejt Ringjalljes së Krishtit, ta marrë fuqinë e nevojshme që asnjëherë të mos e përbuzë as jetën e vet, as jetën e të tjerëve, dhe që ta ketë dashurinë e vërtetë, që ka pushtetin e jetës («t'u japë jetë eshtrave të thatë»). Prandaj, kohën e Kreshmëve e marrim si kohë të dashurisë konkrete dhe të jetës.

Kreshmët, gjithashtu, janë edhe kohë në të cilën "vdesim". Këtë gjë e bëjmë të mbështetur në fjalën e Jezusit dhe jemi të vetëdijshëm se («vetëm fara që vdes jep shumë fryt»). Jemi të gatshëm të vdesim, sepse e kemi kuptuar se («duke e ruajtur jetën»), e humbasim, e duke e dhuruar, e fitojmë. Prandaj, koha e Kreshmëve është koha e dhurimit të jetës, sepse duke e dhuruar e marrim, e duke e ruajtur marrim vdekjen. Gjatë kohës së Kreshmëve, ne nuk dëshirojmë ta ruajmë mëkatën tonë, sepse kjo kohë na mundëson të hyjmë në thellësi të shpirtit dhe të përballemi secili në vetvete me njeriun e vjetër dhe dobësitë, që të përcaktohem për Shpirtin e Hyjit, i cili mundet që në ne, por me lejen tonë, t'ia dhurojë jetën njeriut të ri që e rilind Shpirti i Zotit. Si? Secili do ta zgjedhë mënyrën që i duket më e mira: duke agjëruar, duke mohuar shumë gjëra, duke përjashtuar nga jeta jonë zakonet mëkatore me përvujtëri të madhe dhe me duresë, duke u bërë njerëz që fillojnë të mirën dhe qëndrojnë në të, sepse kanë kohë të rezervuar për Zotin dhe për të afërmin, lutjen dhe veprat e mira, që i bëjmë gjithmonë me dashuri.

Koha e kreshmëve na fron që të përcaktohem që nga fillimi për Zotin dhe për mbretërinë e tij, sepse vetëm në këtë mënyrë mund të bashkohemi me të në vuajtje, mundime dhe vdekje, dhe të jemi më të edhe në ringjallje.

Kjo le të jetë thirrja dhe urimi që ia bëj vetes dhe juve, të dashur miq, me qëllim që ta jetësojmë në kohën e Kreshmëve.

Don Preka

TA SHPALLIM UNGJILLIN FALAS

Jezusi, kur i dërgoi apostujt e tij në mision, u thotë: “Falas morët, falas jepni”. Kjo është jeta e krishterë. Kjo është një prej pikave qendrore të besimit të krishterë – dhurimi falas. Ne kemi tre virtytet Hyjnore, që janë: feja, shpresa dhe dashuria. Gjithmonë e them se dashuria e krishterë është thelbi i besimit tonë. Zoti është dashuri. Dashuria është dhuratë falas, por është edhe vetëmohim dhe kurorëzohet me bashkim. Për këtë arsye, është tepër e rëndësishme tema e këtij takimi që të punojmë falas për Zotin, për vreshtin e Zotit. Meqenëse krishterimi nuk është diçka jashtëtokësore, por vërtet një gjë qiellore, që mbërrihet në nivelin njerëzor, thuhet se Hiri i Zotit nuk e mohon natyrën njerëzore. Pra, shohim se, edhe nga ana natyrore, të gjitha gjërat më të rëndësishme që ne përjetojmë janë falas. Teologu Von Baltazar ka thënë se jeta njerëzore fillon me buzëqeshjen e nënës. Njeriu është i pranuar. Foshnja lind, vjen në dritë dhe e takon botën, realitetin me buzëqeshjen e nënës. E çfarë ka bërë për ta fituar këtë? Asgjë. Është një dhuratë falas. Lindja, fakti që jemi, ekzistenca jonë, është një gjë që ne nuk e kemi kërkuar. Nuk kemi asnjë të drejtë mbi të, nuk e kemi merituar. Vetvetja jonë është dhuratë prej Zotit. E kështu, edhe dashuria mes dy të rinjve, dashuria mes njerëzve është diçka falas që nuk ka çmim. Kur një çift pret dhe lind një fëmijë, kjo është një dhuratë falas. Gjithçka është dhuratë. Edhe në jetën e krishterë, ne mund të themi se na sulmojnë hiret e Zotit. Jeta e krishterë është me të vërtetë hir mbi hir. Është mikpritje dhe duhet të jetë kështu. Është një jetë, një ecje e vazhdueshme, duke i mirëpritur vazhdimisht dhuratat falas të Hyjit. Nëse ju mund të bëni një shërbim, kjo ndodh sepse keni marrë diçka më përpara. Në fakt, i vetmi që punon me të vërtetë falas është i madhi Zot, Hyji i gjithëpushtetshëm - vetëm Ai është falas. Shën Gjoni, në letrën e tij të parë, në njërin prej rreshtave më të njohur, pikërisht atje ku thuhet se Zoti është dashuri, pohon këtë gjë: “Dashuria përmbahet me këtë jo se ne e kemi dashur Hyjin, por ai na ka dashur ne dhe ka dërguar Birin e vet si fli pajtuese për mëkatet tona. Kështu dashuria që ne mund ta japim, shërbimi që ne mund të bëjmë është vetëm shërbimi falas”.

Është shumë e vërtetë se fjala vullnetar, nëse jemi vullnetarë me vullnetin tonë, është kot. Shën Pali thotë se është vetë Hyji që shkakton, që krijon në ne, edhe vullnetin edhe të vepruarit. Kështu që gjithçka, edhe nëse ti ke një vullnet të mirë, vjen prej Zotit. Kështu që ne nuk mund ta vendosim vetveten në vendin e parë. Është herezi djallëzore të mendojmë se ne mund t'i japim diçka Zotit. Ne jemi të gjithë, unë i pari, shërbëtorë të pavlefshëm. Por, gjëja e habitshme është se Zoti, si pronar, si ndërmarrës, pëlqen të marrë në punë shërbëtorë të padobishëm, sepse Ai vetë është një shpërblim për ne. Të jemi të angazhuar në vreshtin e Zotit. Le të sjellim ndërmend pjesën e Ungjillit, ku disa punëtorë ia nisën punën në vresht në orën e parë të ditës, e pastaj disa të tjerë në fund të ditës, dhe në fund të gjithë e morën të njëjtin shpërblim, një dinar. Numri një tregon gjithmonë Zotin. Adonai ehad. Zoti është një i vetëm. Ky është çmimi që na pret të gjithëve. Zoti është i mirë, e mund të japë vetëm një çmim - vetveten. Nëse ti je duke punuar në vreshtin e Zotit e nuk e vëren se kjo është një mrekulli, çka mund të jetë për ty papunësia? Çka mund të jetë jeta pa këtë punë, pa njohjen e Zotit, pa dëshirën për ta përhapur Lajmin e Mirë. E kështu, dashuria falas vjen prej Zotit. Ai na do falas edhe Ai është dielli që shkëlqen mbi të mirët dhe mbi të këqijtë. Për këtë arsye, ai është bujar dhe ne duhet ta respektojmë këtë.

Dhurimi falas ka diçka të veçantë që prek edhe një aspekt tepër të thellë, që lidhet me vetë natyrën Hyjnore. Kur themi se Zoti është absolut, do të thotë se Ai jeton prej vetvetes. Pra, ai nuk ka asnjë arsye për të jetuar dhe jeton prej vetvetes. E ky fakt në filozofi quhet absolut. Zoti është i zgjidhur nga çdo lloj ligji. Ai nuk ka ligj, është i zgjidhur dhe e ka vetëm një ligj, Vetveten, që është Dashuria. Për këtë arsye, Zoti nuk mund të bëjë asgjë tjetër përveçse të dojë. Të dashurit është natyra e Zotit. Edhe ne si njerëz jemi të thirrur që të hyjmë në këtë dinamikë, në këtë logjikë të dhurimit falas të dashurisë së Zotit. Dhe meqenëse është interesante që t'i njohim gjërat duke njohur të kundërtën, në Bibël ka disa raste ku njerëzit nuk marrin pjesë në dhurimin falas që kërkon Zoti. Po ju propozoj dy shembuj, një nga Besëlidhja e Vjetër dhe një nga Besëlidhja Re.

I pari është mrekullia që i ka ndodhur Naamanit të gërbulur, i cili e fitoi shërimin prej Elizeut profet. Ai ishte nga Siria dhe mori vesh se në Izrael ishte një profet që flet në emër të Zotit e që ka autoritet Hyjnor, e që ndoshta mund ta shëronte. Ai shkoi te profeti dhe ky i tha ‘shko e lahu shtatë herë’. Ky është edhe një parashikim i pagëzimit. Ai e bëri këtë gjë edhe pse fillimisht nuk ishte i bindur. Refuzoi, sepse kjo iu duk tepër e thjeshtë, por e bëri këtë punë për bindje. Shkoi dhe u la shtatë herë. E meqenëse ky ishte një oborrar, ministër i mbretit sirian, ai ishte shumë i pasur dhe kishte ardhur në Tokën e shenjtë për ta takuar Elizeun me shumë para si shpërblim. Në fund, pasi u la shtatë herë në lumin Jordan dhe doli krejtësisht i pastër, ai u mrekullua dhe pati dëshirë që ta shpërblente profetin dhe i tha kështu: *»Po të lutem, pra, prano një dhuratë prej anës së shërbëtorit tënd«. Por ai iu përgjigj: »Pasha jetën e Zotit, kujt i shërbej, assesi s'i marr«. E nuk i mori. Por, Elizeu e kishte një shërbëtor, Gjizein, e ky është shembulli negativ. Ky e pa se Elizeu e përshëndeti Naamanin dhe ky po kthehej në shtëpinë e vet me të gjitha pasuritë që i kishte sjellë për profetin. Ai ishte i marrë nga lakmia dhe tregimi vazhdon kështu: *Pasi Naamani qe larguar jo shumë larg Elizeut, Gjizezi, shërbëtori i njeriut të Hyjit, tha me vete: »Imzoti e nisi Naamanin, këtë sirian, e s'mori prej tij dhuratat që i sollti. Pasha Zotin, po i vihem vetë prapa e s'po e lë pa i marrë ndonjë send. «Gjizezi iu vu pas Naamanit. Ky, kur e vuri re se po vraponte pas tij, zbriti prej karroce dhe u kthye ta takojë. I tha: »A është gjithçka mirë?« Gjizezi iu përgjigj: »Mirë! Por imzoti më dërgoi të të them: 'Posa më erdhën dy djelmosha prej malit të Efraimit, dy prej bijve të profetëve. Po të lutem më jep për ta një talent argjendi dhe dy palë petka ndërrimi.'« Naamani i tha: »Më mirë merri dy talenta. «(Dhe iu vu t'i merrte. I lidhi në dy qese dy talentat, dha dy palë petka dhe ua dha dy shërbëtorëve të vet e këta i sollën para tij. Kur arritën në kodër, Gjizezi i mori prej tyre dhe i vendosi në shtëpi: djelmoshat i nisi dhe ata u kthyen. Gjizezi hyri te zotëria i vet e qëndroi para tij. Elizeu e pyeti: »Gjizez, prej nga po vjen?« Iu përgjigj: »Shërbëtori yt nuk shkoi askund.« Elizeu i tha: »Pse a nuk qeshë në shpirt aty unë kur një njeri zbriti nga karroca për të ardhur në takim me ty? A thua ishte koha të merrje argjend, petka, ullishta, vreshta, dele, lopë, shërbëtorë e shërbëtores? Ama edhe gërbula e Naamanit do të kalojë mbi ty e mbi farën tënde për amshim!« Dhe doli prej tij i gërbulur bardhë si bora!**

Kjo është pasoja e mëkatit. Profeti e ka shumë të qartë se mrekullia që ai bëri është një gjë që vjen prej Zotit e që nuk mund të shpërblehet me para, me pasuri. Është një gjë që vjen falas prej Zotit e që falas duhet të jepet. Nuk ka çmim për të..

Në Besëlidhjen e Re kemi një shembull tjetër që vjen nga Veprat e Apostujve. Nga ky episod lind edhe fjala simoni e simoniak, që është një mëkat i klerikëve kur këta kërkojnë shpërblim për gjërat fetare. Dhe kjo ndodh te Veprat e Apostujve, kur Shën Pjetri shkon në Samari dhe atje predikon e kthen disa njerëz e pastaj i pagëzon dhe i krezmon njerëzit në Emër të Krishtit. Ata morën Shpirtin Shenjt. Kur Simoni pa se me vënien e duarve të apostujve jepet Shpirti Shenjt, u ofroi apostujve të holla duke thënë: *»Ma jepni edhe mua pushtetin që, kujt t'i vë duart, të marrë Shpirtin Shenjt.« Pjetri iu përgjigj: »Të hollat e tua dhe ty me to ju marrtë e zezë dita, kur të shkoi mendja se me të holla mund të fitohet dhurata e Hyjit! Ti s'ke as pjesë as trashëgim në këtë gjë, sepse zemra jote s'është e drejtë para Hyjit!«* Kështu Shën Pjetri na mëson se e Vërteta dhe dhuratat e Zotit nuk kanë çmim. Shumë shenjtë, gjatë historisë së Kishës, janë çuar edhe kundër klerikëve, sepse ndodhte të kishte edhe ndonjë klerik që nuk ishte si Shën Pjetri, por si Simoni. Ka ndodhur, për shembull, që të kërkojnë para për bekimin e shtëpisë ose për pagëzimin, mirëpo ky është një mëkat shumë i rëndë. Zoti na kërkon që ne t'i bëjmë gjërat që i takojnë atij me dashuri, falas. Por, kjo përvojë e dhurimit falas mund të bëhet vetëm nëse kemi marrë falas. Kujtohuni mirë se çdo vepër e mirë e krishterë është një rrjedhojë, një përgjigje mirënjohëse - sepse ti Zot më ke dashur, sepse ti më ke krijuar, sepse ti ma ke dhënë jetën ose sepse ti më ke falur. Në gjuhën shqipe,

fjalët falas dhe falje kanë një lidhje shumë të bukur njëra me tjetrën. Ku e kemi parë ne dashurinë e Hyjit falas? Në Jezu Krishtin, që është qendra e besimit tonë. Nëse nuk e kemi bërë në zemrën tonë, në thellësinë e ndërgjegjes sonë, përvojën që Zoti na do falas, që na i ka falur mëkatet tona, nëse nuk e kemi këtë përvojë që ngjall mirënjohjen, atëherë të gjitha punët tona do të jenë detyra, ligj që bazohet në vullnetin tonë.

Shën Pali thotë: *Prova që Krishti na ka dashur është fakti që kur ne ishim të pafuqi, Krishti në kohën e duhur vdiq për të këqij. Vështirë nëse do të pranonte kush të vdesë për ndonjë njeri të drejtë. Ndoshta për ndonjë njeri të mirë mund të merrte guxim të vdesë. Por Hyji e dëftoi dashurinë e vet kundrejt neve kështu: ndërsa ne ende ishim mëkatarë. Krishti vdiq për ne. Krishti na ka dashur jo kur kemi qenë të drejtë, të mirë e të sjellshëm, por na ka dashur kur ne ishim mëkatarë. Ky është thelbi i Lajmit të gëzueshëm që ne duhet t'i shpallim breznisë sonë. Njerëzit e kohës së sotme duhet ta dinë se ekziston një dashuri që i tejkalon meritat. Zoti do më shumë një prostitutë që qan, pendohet, sesa një farise, një njeri të drejtë që e mirëpret në shtëpinë e vet, por që nuk e ka këtë dashuri, këtë mirënjohje. Jeta e krishterë varet nga kjo përvojë e Hirit, nga kjo përvojë e dashurisë falas, që krijon brenda nesh një mirënjohje, një zell. Çfarë është zelli? Zelli është dëshira për të vepruar për Zotin, dëshira për të folur për Zotin, dëshira për t'i shërbyer Kishës. Nga vjen zelli? Zelli vjen nga mirënjohja. E mirënjohja është një përvojë dashurie falas. E atëherë ne mund ta kuptojmë se pse thuhet se ne me të vërtetë mund t'i ngajmë Zotit. Kjo ndodh sepse Zoti na e ka dëftuar zemrën e vet, që është dashuria falas. Ai na e ka dëftuar këtë dashuri në Jezu Krishtin, në kryqin e tij. Edhe ne, nëpërmjet Shpirtit Shenjt, që është dashuria e Hyjit brenda nesh, mund të bëjmë të njëjtën gjë. Vetëm si përgjigje e kësaj dashurie që e kemi marrë falas. Për këtë arsye, mund ta kuptojmë atë që pohon Krishti në predikimin në mal. Ai thotë kështu: "Unë po ju them kështu doni armiq të tuaj. Lutuni për ata që ju salvojnë. Për t'u bërë bijtë e Atit tuaj që është në qiell. Sepse ai bën të lindë dielli i tij mbi të këqijtë e mbi të mirët. E të bjerë shi për të drejtët e për të padrejtët". E pastaj, në Ungjillin sipas Mateut, vazhdon kështu: "Sepse nëse i doni vetëm ata që ju duan, çfarë merite pritni".*

Shën Luka përdor fjalën 'haris', që do të thotë hir. Cili hir po ju vjen juve? Ku është dhurimi juaj falas? Për çfarë mund t'ju falënderohen juve njerëzit? Nëse ju bëni vetëm atë që është e detyruar, e nëse ju u bëni mirë vetëm atyre që ju bëjnë mirë, çfarë bëni ju, që mund të meritojë një falënderim? Çfarë bëni ju që mund të jetë falas? Aq bëjnë edhe mëkatarët. E në qoftë se ju u huajoni vetëm atyre që mendoni se do t'jua kthejnë shpërblimin, çfarë shpërblimi do të kenë? Edhe mëkatarët u huajojnë mëkatarëve, në mënyrë që t'u kthehet aq sa dhanë. Kështu cilësia e atij që është i rilindur si bir i Zotit, si bija e Zotit, d.m.th. që ka natyrën e Zotit brenda vetes, është dhurimi falas. Kjo e aftëson njeriun që të mund të dojë duke mos pritur asnjë shpërblim. Në Ungjillin sipas Lukës thuhet: "Kë duhet të ftojme për drekë, për darkë. Nëse ti shtron drekë apo darkë, mos i thirr miq e tu, as vëllezërit e tu, as farefisat tënd, as fqinjët e pasur sepse mund të ndodhë që edhe ata të të thërrasin ty, e kështu ta shpërblejnë. Por, kur të bësh gosti, grishi skamnorët, të gjymtët, të çalët e të verbrit, e atëherë do të jesh i lumë, sepse këta nuk kanë me çka të ta kthejnë nderin dhe do të ta shtojnë vlerën në të ngjallurin e të vdekurve".

I krishterë është ai që mund të ftojë gjithmonë në tryezë ata që nuk mund t'i japin shpërblim në këtë tokë. Dhe kjo bëhet për dy arsye. E para është se edhe ne mund ta presim shpërblimin qiellor. Jezusi na fton që kur të lutemi, të agjërojmë dhe të bëjmë lëmoshë, ta bëjmë gjithçka fshehurazi, në mënyrë që njerëzit të mos i shohin këto gjëra e që të kemi vetëm një lidhje me Atin qiellor. Ai do të na shpërblejë. Por, ka edhe një aspekt tjetër, pasi Jezusi thotë se Hyji e do atë që jep me gëzim. Te veprat e Apostujve, Shën Pali na e kujton edhe një fjalë tjetër, që nuk është e përmendur në Ungjill. Ai thotë se më i lumë është ai që jep sesa ai që merr. Sepse nëse ne do ta kemi këtë shpirt dashurie, bujarie, të dhurimit falas, ne do të marrim pjesë në natyrën Hyjnore. Ne do ta kemi dashurinë e Zotit brenda nesh dhe do ta kemi këtë gëzim të dhurimit dhe lumturia jonë do të jetë më e madhe. Prandaj, e kuptoni Shën Palin kur thotë se vetë fakti që ai ta shpallë Ungjillin, vetë fakti që ai të punojë për Ungjillin me apostullatin e vet, i ka sjellë shumë frushkullime, pranga, dënimin me vdekje, burgun. E ai e bën gjithçka falas për ta dhënë Krishtin falas. Edhe vetë kjo për atë është shpërblim që t'i shërbejë Zotit. Këndej edhe ne mund ta shpresojmë një shpërblim në qiell. Por, tash këtu mbi tokë ne e kemi një shpërblim më të madh, që është gëzimi për të bërë me të vërtetë vullnetin e Zotit, për të shprehur mirënjohjen dhe dashurinë tonë ndaj Zotit.

Shën Gjon Maria Vianej, pajtori i të gjithë famulltarëve, thoshte se nëse rastësisht, për ndonjë hipotezë të çmendur, nuk do të ekzistojë parajsja, mua nuk do të më vinte keq që në këtë tokë t'i kem dashur njerëzit, sepse dashuria është gjëja më e madhe. E dashuria është falas.

Kjo është thirrja që na e drejton Zoti të gjithëve që e përjetojmë dashurinë që vjen prej Tij dhe pastaj me të vërtetë mund të duam. Unë uroj që të gjithë ne ta vazhdojmë punën tonë me këtë dashuri falas që Zoti na fal. Qoftë lëvdur Jezu Krishti!

Don Lorenzo Rossetti

SHPALLIM UNGJILLIN

...vazhdim nga numri i kaluar.

I kthehem edhe një herë aspektit të dashurisë, duke kujtuar Shën Terezën e Jezusit Fëmijë, pajtoren e misioneve. Ajo kishte një dëshirë tepër të madhe për t'i afruar të gjithë shpirtat te Jezusi. Ajo na mëson se nëse e marrim një gjilpërë për ta vënë në vendin e vet për dashuri, ne mund ta shpëtojme një shpirt. Sa gjëra mund të bëjmë ne çdo ditë për t'i shpëtuar shpirtat! Mirëpo, pyetja është: "a e kam unë këtë dëshirë që edhe të tjerët ta njohin këtë Jezus kaq të mirë e të bukur dhe që ta përjetojnë edhe ata këtë dashuri kaq të pashpjegueshme?" Kjo duhet të jetë pyetja jonë. E ky duhet të jetë edhe mendimi ynë për ne sot, që të kthehemi edhe ne te Zoti për çdo ditë të jetës sonë. Ditë më parë kam menduar edhe mbi Familjen e shenjtë, mbi dinamikën e Zojës, ngjizjen dhe dhurimin e Jezusit njerëzve. Kam medituar mbi rolin e Shën Jozefit. Ai ka qenë mbrojtësi i tyre. Fjala e Zotit e bërë njeri edhe sot dëshiron të behet mish, të bëhet njeri. Mirëpo, nuk e ka më trupin e Zojës, por dëshiron që ta përdorë zemrën e secilit njeri, të të gjithë njerëzve. Për këtë arsye, unë i lutem shumë Shën Jozefit, pikërisht sot për ju, që t'ju mbrojë e t'ju bëjë të aftë që t'ua çoni të tjerëve atë Krisht që është mishëruar në ju. Unë besoj se ky është një funksion tepër i rëndësishëm edhe për Radio Marinë. Kemi nevojë për shumë njerëz si Shën Jozefi, të cilët kujdesen për këtë ide dhe projekt e që rrinë zgjuar për kryerjen dhe përhapjen e tij sa më parë në vendin tonë. Dëshiroj të kthehem për një çast te vullnetarizmi për Radio Marinë. Jam i bindur se të gjithë ju që jeni këtu tashmë e keni bërë diçka për Radio Marinë. Edhe janë shumë gjëra, shumë mundësi bashkëpunimi. Por, duhet që ta dëshirojmë me gjithë zemrën tonë që këto gjëra të shumohen sa më shumë. D.m.th. që edhe ata që e dëgjojnë RM-në të përfshihen duke e dhënë një ndihmë, sepse e dimë se forca e RM-së është hiri i Hyjit. Mirëpo, hiri ndihmon gjithmonë në natyrë dhe gjithmonë forca e vetme e RM-së janë dëgjuesit e vullnetarët. Sa më shumë që të rritet numri i vullnetarëve, aq më shumë rritet numri i dëgjuesve, dhe aq më shumë fuqi ka radioja. Në qoftë se janë dhjetë vetë që luten, ata sjellin fryt. Por, në qoftë se janë një mijë që luten, sjellin edhe më shumë fryt.

Prandaj, nuk duhet ta kuptojmë RM-në si një staf, si një figurë e drejtorit, por si një dinamikë e shumëzimit të dëgjueseve. Dhe mund ta bëjmë një krahasim me vendin tim. Është një radio e veçantë. Asnjë radio tjetër nuk e jeton këtë realitet. Një familje dëgjuesish që të gjithë së bashku e transmetojnë një gëzim, një mirënjohje, një shpresë. Bota jonë sot nuk ka mirënjohje, nuk ka as shpresë e as gëzim. RM është e vetmja në treg që i ofron këto. Pra, është diçka që nuk ka konkurrencë dhe nuk duhet të na vijë turp për këtë. Duhet të jeni të sigurt, sidomos këtu në Shqipëri, ku popullsia shumicë është myslimane, shumë njerëz të cilët ndoshta nuk besojnë fare, do ta ndiejnë gëzimin dhe shpresën që vjen prej radios. Një gjë është e sigurt: zemra e njeriut është e krijuar për Zotin, dhe të jeni të sigurt se njerëzit, në një farë mënyre, e kuptojnë këtë porosi të gëzimit, paqes dhe dashurisë. Prandaj, mos kini kurrë frikë që t'i komunikoni e t'i dhuroni këto bukuri të Hyjit.

Dua t'ju flas edhe një herë për misionin e RM-së, që po e kuptoj gjatë viteve. Tani që jam bashkëpunëtor i Familjes Botërore të RM-së, kuptoj shumë më shumë jo vetëm çështjet e RM-së të një vendi, por edhe ato të mbarë botës. Me të njëjtën forcë entuziazmi, si ju këtu, funksionojnë edhe RM-të e tjera nëpër botë. Edhe unë jam i bindur thellë se RM është një ide e Zojës, pasi askush nuk ka menduar në këto gjëra që i kemi ne sot. Por, secili është rritur me vite, e po kështu edhe njohja e asaj që jemi dhe e asaj që kemi. E marr për shembull vendin tim, Austrinë e Gjermaninë. Aty kemi pasur aq shumë kthime të njerëzve, kohë hiri në mesin e dëgjuesve. E kam pasur një përshtypje të fortë që Zoja është bërë e padurueshme dhe ajo nuk dëshiron që t'i presë më njerëzit në Megjugorje, Fatima e Lurd, por do që të shkojë në çdo shtëpi. Prandaj, Zoja po e përdor këtë masmedia. E falënderojmë Zotin për këtë hir shumë të fortë, të cilin unë asnjëherë nuk e kam përjetuar në asnjë vend tjetër, përveçse në shenjtëroret e veçanta. Them se kjo është edhe logjike, pasi formati i programit të RM-së është i bërë në atë mënyrë që të gjithë dëgjuesit janë të detyruar që të jenë të bashkuar me Zojën rreth Jezusit. Prandaj, prania e Jezusit të ngjallur e ka një dinamikë shumë të fortë dhe të veçantë. Kjo është ajo dinamika që ne e përjetojmë çdo ditë në mbarë botën. E thashë më parë se frytet e RM-së nuk varen nga ne. Kjo gjë na thotë se në njërin anë duhet të kemi besim të madh e pastaj duhet ta kemi edhe bashkëpunimin, sepse ne duhet t'i kërkojmë këto fryte prej Zotit. Ne duhet të flijohemi dhe të përkushtohemi, sepse ky është misioni ynë si vullnetarë. E falënderoj Dom Lorencon për shpjegimin e faktit të dhurimit falas. Ne nuk guxojmë kurrë të kërkojmë shpërblim, sepse nuk ka shpërblim më të mrekullueshëm sesa vetë Hyji. Ne në RM nuk kemi asnjë lloj tjetër bashkëpunëtorësh, pasi edhe në qoftë se u jepet diçka atyre, ata prapë se prapë nuk e marrin atë që e meritojnë, sepse gjithmonë duhet ta bëjnë pjesën e dhuruar falas. Për këtë arsye, duhet t'i bëjmë gjërat me mirënjohje, pasi ato bëhen për dashuri. Jam i bindur se ju bëni shumë për RM-në, ose aq sa mundeni. Por, sot është e nevojshme që të bëni për dashuri dhe si dëshmitarë të kësaj dashurie.

Punoj tash trembëdhjetë vjet në RM. Për mua, në shumë situata, kjo punë ka qenë një mundësi më e mirë për ta jetuar Ungjillin. Një gjë ju kërkoj dhe ju ftoj që shumë shpesh t'i thoni Zotit 'po', d.m.th. mundësisë për ta jetuar Ungjillin. Siç edhe ju thashë, njerëzit flasin kundër jush, pasi ju i përkisni RM-së. Ndoshta keni çaste të trishtueshme ose pengesa. Gjëja më e rëndësishme që mund të bëni është që t'i pranoni të gjitha këto me gëzim dhe me falënderim. Ta dini se të gjitha vështirësitë shërbejnë për t'u rritur. Më kujtohet një herë kur kam punuar në vendin tim dhe jam munduar që t'i bind meshtarët për RM-në. Edhe të jeni të sigurt se kjo është gjëja më e vështirë. Në atë kohë, kam dëshiruar që në një dekanat, kur meshtarët të jenë të mbledhur së bashku, të jem edhe unë aty. E kam telefonuar dekanin dhe i kam kërkuar leje në qoftë se mund të shkoja e ta paraqitja para tyre një projekt të radios. Ai m'u përgjigj që ta lëm të qetë, duke më thënë se e kanë radion dioqezane e se ne po krijonim paqartësi. Unë atëherë nuk kam ditur se çfarë të them. Mund ta merrni me mend se çfarë ndjenjash kisha në vetvete dhe se ku arrihte emocioni. Por, menjëherë më ka ardhur në mend Fjala e Jezusit dhe ia kam drejtuar atij një lavdërim me gojë, jo me zemër. E kjo më ka sjellë pak paqe në zemër, sepse e kam bërë diçka të Jezusit. Pesë javë më pas, një dekan tjetër, që ishte miku i dekanit, më tha 'eja se ia kam arritur ta bind dekanin e se tash nuk duhet t'i flasësh një dekanati, që janë dhjetë meshtarë, por dy dekanateve, pra njëzet meshtarëve në praninë e këtij dekanit'. Për mua ishte një mrekulli. Shkova atje dhe u mundova që t'u shpjegoj atyre se çfarë është RM. Nuk e di se sa kohë kaloi, por e di se kemi diskutuar shumë, dhe në fund është ngritur dekanit dhe tha përpara të gjithëve: 'ne jemi duke menduar që dhjetë vjet se si mund ta bëjmë një radio, por sot e kam kuptuar se si duhet të funksionojë një radio katolike'. Nganjëherë, pengesat ose kundërshtitë nuk janë si i ndiejmë ne, por janë gjithmonë një thirrje e re që të kemi më shumë sukses, më shumë rritje dhe pjekuri. Për mua, gëzimi më i madh është një tip shumë i veçantë i vullnetarizmit, ai i ofrimit të vuajtjeve. P.sh një grua e paralizuar deri në fytyrë, e cila vuan natë e ditë, por që e ka ngjizur këtë thirrje që të lutet për shtrirjen dhe përhapjen e RM-së. Mbrëmë kemi biseduar se çfarë mund të bëjmë sot. Dje nuk më është kujtuar një gjë, të cilën ma ka kujtuar Zoti sot në Meshën e shenjtë. Jezusi thotë: "Shkoni në mbarë botën e shpallni Ungjillin". E këtu unë shtoj edhe "Shkoni e flisni për Radio Marinë". Kur Jezusi i thërret shtatëdhjetë e dy nxënës, unë jam i bindur se edhe këtu janë shtatëdhjetë e dy nxënës, të cilët kanë vendosur në zemrën e vet që Jezusi t'i dërgojë në mision.

Mund t'ju tregoj edhe një përvojë tjetër të një misionareje në Tirol të Austrisë. Atje ka shumë vende ku RM dëgjohej vetëm përmes satelitit. E kjo sjell shumë vështirësi në dëgjimin e radios për njerëzit e moshuar. Një grua, që nuk e njihja, telefononte çdo dy-tre javë në radio dhe kërkonte që t'i dërgonim 20 disqe të një emisioni, që ne ia falëm. Më pas e pyetëm zonjën se çfarë bënte me disqet. Ajo tha: "E marr një magnetofon dhe një disk e shkoj në një spital ose në një azil pleqsh. Rri aty derisa e dëgjomë krejt emisionin e RM-së". Mendoni çfarë dashurie! Ajo nuk ka menduar për flijimet e veta, për telefonatat në radio, për përgatitjet, për shkuarjen në këto vende, për kohën e shpenzuar edhe vetëm për një njeri. Nuk e dinte se si do të reagonin njerëzit, apo nëse do ta fyenin për shkak të Jezusit, e mbi të gjitha nuk e dinte nëse ky shpirt do të kthehej apo jo. Me kthim apo pa kthim të këtyre shpirtave, vlera e kësaj dashurie është e njëjtë. Vetëm kështu ne e kryejmë detyrën tonë.

Dëshirojmë që të kemi sa më shumë si ky shembulli i fundit. Kemi thënë se do ta bëjmë një besëlidhje, pasi dashuria dhe feja pa vepra nuk janë të besueshme. Dhe në qoftë se sot Zoti ju ka dhënë pak më shumë dashuri, pak më shumë entuziazëm, atëherë unë ju ftoj që ta kanalizoni këtë hir në një gjë konkrete në jetën tuaj, një kthim, një lutje ose një veprimtari të veçantë për RM-në. Uroj që kjo të jetë një vazhdimësi e veçantë e kësaj historie dashurie që Jezusi dëshiron ta jetojë me secilin prej jush. Ky është pak a shumë radioaktiviteti, jo në kuptimin e energjisë atomike, por në kuptimin e energjisë së shpërblimit të përjetshëm. Gëzohem së bashku me ju për shpërblimin që dashuria e sjell menjëherë me vete. Faleminderit për çfarë jeni dhe për çdo gjë që bëni.

Bernhard Mitterutzner

PRO CREDIT BANK
LLOGARIA NË EURO 600388970102
Kodi SWIFT: FEFAALFR
IBAN: AL 45209516090000600388970102
LLOGARIA NË LEK 600388970001
Kodi SWIFT: FEFAALFR
IBAN: AL 56209516090000600388970001

INTESA SAN PAOLO BANK
LLOGARIA NË EURO 1043631803
Kodi SWIFT: USALALTR
IBAN: AL 25208110080000001043631803
LLOGARIA NË LEK 1043631801
Kodi SWIFT: USALALTR
IBAN: AL 79208110080000001043631801

NË ZVICËR ME 5 FRANGA
Duke telefonuar në numrin:
0900123411
Në bankën CREDIT SUISSE
RADIO MARIA
LLOGARIA NË CHF 361173-10-1
IBAN: CH1804835036117310001